

מטאוריזם באשכולות שבת

תשפ"ו	בני ברק	ירושלים	חיפה	באר שבע
הדלקת נרות	6:10	5:55	6:01	6:12
מוצאי שבת	7:08	7:06	7:07	7:08
דבינו תם	7:43	7:46	7:45	7:46

נא לשמור על קדושת הגליון

וילך

אמונה ושמחה

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים בֶּן מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה אֲנֹכִי הָיִים" (לא-ב) אֲנַחְנוּ מִתְקַרְבִּים לַיּוֹם הַכַּפּוּרִים, הַיּוֹם הַקֹּדֶשׁ שֶׁבּוּ הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַפֵּר עַל עֲוֹנוֹתֵינוּ. אֲבָל הַכַּפֶּרָה אֵינָה אוֹטוֹמָטִית, הִיא נִתְּנָה רַק לְמִי שֶׁשָּׁב בַּתְּשׁוּבָה. בְּסֵפֶר "שַׁעֲרֵי יִשְׁכָּר" מֵנִבֵּא רִמָּז לְכָךְ מִן הַמִּשְׁנָה בְּאַבּוֹת: "הַיּוֹם קָצֵר" – יוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא יוֹם אֶחָד בִּלְבָד. "וְהַמְּלָאכָה מְרֻבָּה" – יֵשׁ הִרְבֵּה לְתַקֵּן. "וְהַפְּעֻלִּים עֲצִלִּים" – אֲנַחְנוּ מִתְעַצְלִים לְשׁוּב. "וְבַעַל הַבֵּית דּוֹחֵק" – הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא עָשׂוּי לְדוֹחֵק בְּנוֹ בִּיסוּרִים כְּדִי שֶׁיִּתְעוֹרֵר.

אֲבָל לֹא כָּל הַיִּסּוּרִים הֵם עֹשֶׂה. לְפַעֲמִים הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹלַח יִסּוּרִים מִתּוֹךְ אֲהָבָה, כְּדִי לְקַרֵּב אוֹתָנוּ אֵלָיו: "כִּי אֵת אֲשֶׁר יֶאֱהָב ה' יוֹכִיחַ" (משלי ג-ב), וְדַרְשׁוּ חַז"ל: "כָּל שֶׁהַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא חָפֵץ בּוֹ – מְדַכְּאוֹ בִּיסּוּרִין".

חַז"ל שִׁבְּחוּ אֶת מִי שֶׁמְקַבֵּל יִסּוּרִים בְּאַהֲבָה: "הַנֶּעֱלָבִין וְאֵינֵם עוֹלְבִין... שְׂמֵחִים בִּיסּוּרִין – עֲלֵיהֶם נֹאמַר: 'וְאֶהְיֶה כְּצֶאת הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבְרָתוֹ'" (יומא כג).

מִדּוּעַ דּוֹקָא הַשֶּׁמֶשׁ? כִּי בְּנוֹגַד לְלִבָּנָה שֶׁהִתְלוֹנְנָה וְנִתְמַעֵטָה, הַשֶּׁמֶשׁ קִבְּלָה אֶת רָצוֹן הַבּוֹרָא בְּלִי עָרְעוֹר, וְלָכֵן נִשְׁאַרָה בְּגִבְרָתָהּ. כֵּן גַּם הָאָדָם: מִי שֶׁמְקַבֵּל אֶת גּוֹרְלוֹ בְּאַמוּנָה, מֵאִיר מִבְּפָנִים.

אָדָם אֶחָד הַדְּלִיק פֶּסֶס קֶטָן וְצַעַד לְאוּרוֹ בְּלִילָה. כָּל עוֹד הוּא הַבֵּית קְדִימָה – הַפֶּסֶס הָאִיר אֶת דְּרָכּוֹ. אֲבָל אִם יִפְּנֶה לְצַדִּידִים וְיִשְׁנֶה אֶת עֲצָמוֹ לְאַחֲרִים – יִכָּשֶׁל. כֵּן גַּם בְּחַיִּים: הָאָמוּנָה מְאִירָה אֶת הַדֶּרֶךְ, בְּעוֹד שֶׁהַשְׂנוּאוֹת מִחֲשִׁיכוֹת אוֹתָהּ.

מִסְפָּר עַל עֲשִׂיר שֶׁשָּׂאֵל אֶת הַמַּגִּיד מְמוֹרִיטֵשׁ: "כִּיצַד אֶפְשָׁר לְבָרֵךְ עַל הָרֶקָה כֶּשֶׁם שֶׁמְבָרְכִים עַל הַטּוֹבָה?"

שָׁלַח אוֹתוֹ הַמַּגִּיד לְרִבִּי זֹשָׁא מְאַנְיָפּוֹלִי. כִּשְׁהַעֲשִׂיר רָאָה אֶת עֲנִיּוֹ שֶׁל רִבִּי זֹשָׁא, הִבִּין שֶׁהוּא מְלַמֵּד בִּיסּוּרִים. אֲבָל רִבִּי זֹשָׁא אָמַר לוֹ בְּפִשְׁטוּת: "מַעֲוֹלָם לֹא רִאִיתִי רַע".

כִּשְׂאָדָם חֵי בְּאַמוּנָה, הוּא אֵינוֹ מְרַגֵּשׁ שְׁקוּרִית לוֹ רַעָה, וּמִמֵּילָא אֵינוֹ מִתְקַשֶּׁה לְבָרֵךְ עֲלֶיהָ.

אָנוּ חַיִּים בְּדוֹר הַשְּׁפָע. יֵשׁ לָנוּ הַכֹּל, אֲבָל הַשְׂמֵחָה חִסְרָה. מִדּוּעַ? כִּי חִסְרָה אֲמוּנָה.

תענוגותי ראיה

"כִּי יִדְעִיתִי אֶת יִצְרוֹ אֲשֶׁר הוּא עֹשֶׂה הָיִים" (לא-כא) בְּמִקְרָא (סֵפֶר נב). נֹאמַר: "לְעֵתִיד לְבוֹא מִבֵּיא הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא לִיצֵר הָרַע, וְשׁוֹחֲטוֹ בְּפָנֵי הַצַּדִּיקִים וּבְפָנֵי הָרָשָׁעִים. צַדִּיקִים נִדְמָה לָהֶם כְּהָר גְּבוּהָ, וְרָשָׁעִים נִדְמָה לָהֶם כְּחוֹט הַשְּׁעָרָה. הִלָּלוּ בּוֹכִין וְהִלָּלוּ בּוֹכִין. צַדִּיקִים בּוֹכִין וְאוֹמְרִים: 'הֵיאָךְ יִכְלְנוּ לִכְבֹּשׁ הָר גְּבוּהָ כִּזֶּה?' וְרָשָׁעִים בּוֹכִין וְאוֹמְרִים: 'הֵיאָךְ לֹא יִכְלְנוּ לִכְבֹּשׁ אֶת חוֹט הַשְּׁעָרָה כִּזֶּה'".

חַז"ל מְתַאֲרִים לָנוּ תַּמוּנָה מְרֻתֶקֶת: לְעֵתִיד לְבוֹא, יוֹבָא הַיִּצֵּר הָרַע בְּפָנֵי הַצַּדִּיקִים וְהָרָשָׁעִים פֶּאֶחֶד. כָּל אֶחָד מֵהֶם יִתְבּוֹנֵן בּוֹ וְיִרְאֶה דְּבַר שׁוֹנֶה לְגִמְרִי. הַצַּדִּיקִים יִרְאוּ בּוֹ הָר גְּבוּהָ, עֲצוּם וּמֵאִים, וְאֵלּוֹ הָרָשָׁעִים יִבְחִינוּ רַק בְּחוֹט שְׁעָרָה דִּקִּי.

וְהַשְּׂאֵלָה זֹעֶקֶת: כִּיצַד יִתְכַּן שְׂאוֹתוֹ יִצֵּר, שֶׁפָּעַל עַל כָּלֶם, יִרְאֶה בְּצוּרָה כֹּה שׁוֹנֶה? הָאֵם מְדַבֵּר בִּיצֵר אֶחָד אוֹ בְּשֵׁנִים? הָאֵם הוּא מְשַׁנֵּה אֶת דְּמוּתוֹ לְפִי הָאָדָם שֶׁמוֹלוֹ?

הַתְּשׁוּבָה לְכָךְ טְמוּנָה לֹא רַק בְּמַהוּת הַיִּצֵּר, אֲלָא גַם בְּאִפְסוֹ שֶׁבּוּ הָאָדָם מִתְמוּדָּה עִמּוֹ. כְּדִי לְהַמְחִישׁ זֹאת, נִבְיָא סְפוֹר שְׂאוֹלֵי לֹא הִתְרַחַשׁ בְּמִצִּיאוֹת, אֲבָל נוֹשֵׂא עִמּוֹ תּוֹבְנָה עֲמָקָה עַל טִבְעוֹ שֶׁל הַיִּצֵּר:

כִּי הַיָּצָר הָרַע הוּא כָּח הַתְּאֻנָּה שֶׁבְּאֲדָם. כְּאִשָּׁר אָדָם עוֹמֵד מוֹל הַפְּתוּי, בֵּין אִם הוּא צָדִיק וּבֵין אִם רָשָׁע – הוּא חָשׁ שֶׁהַפְּתוּי הוּא כָּח אֲדִיר, כְּמַעֲט בְּלִתִּי נִתֵּן לַהֲתַגְבְּרוֹת. אָבֵל אִם נִכְנָע לוֹ, מִיָּד לְאַחֵר מִכֵּן מְגַלָּה שֶׁהַתְּאֻנָּה שֶׁהַצִּיפָה אוֹתוֹ הִיְתָה רִיקָה מִתְּכֵן. הוּא מִתְּחַרֵּט, מִתְּבַשֵּׁי, וְשׂוֹאֵל אֶת עַצְמוֹ: "הֲאִם בְּשִׁבִּיל זֶה נִפְלַתִּי?"

הַהֲבִדֵּל בֵּין הַצִּדִּיק לְרָשָׁע טֻמּוֹן בְּרָגַע שֶׁבוֹ הֵם נִפְרָדִים מִן הַיָּצָר: הַצִּדִּיק, שֶׁנֶּצַח, נִפְרָד מִמֶּנּוּ כְּשֶׁהוּא עוֹד נִרְאֶה כְּהָר. וְהָרָשָׁע, שֶׁנִּפְלַל, נִפְרָד מִמֶּנּוּ לְאַחֵר שֶׁכְּבָר הַתְּגַלָּה שֶׁהוּא חוֹט דֶּק. וְלִכְּנֹ, לַעֲתִיד לְבוֹא, כָּל אֶחָד יִרְאֶה אֶת הַיָּצָר כְּפִי שֶׁהוּא חוֹה אוֹתוֹ: הַצִּדִּיק יִזְכֹּר אֶת גְּדֻלּוֹ, וְהָרָשָׁע אֶת רִיקָנוּתוֹ. לֹא הַיָּצָר מִשְׁתַּנָּה, אֲלָא נִקְדַּת הַמַּבְטֵשׁ שֶׁל הָאָדָם מוֹלֵו. (וּלְמַדָּד)

הִיָּה זֶה בְּתַקוּפַת הָעֲלִיָּה הַגְּדוֹלָה מְרוֹסִיָּה. גְּלִי עוֹלִים שְׁטַפּוּ אֶת הָאָרֶץ, וּבִתְרוֹכֶם הִגִּיעַ גַּם נִתָּן – צִיעִיר נִמְרָץ, מֵלֵא תַקְוָה, חֲדוּר רָצוֹן לְבָנוֹת לַעֲצֻמוֹ חַיִּים חֲדָשִׁים בְּאָרֶץ הַקֹּדֶשׁ. לְאַחֵר שֶׁעָבַר אֶת שְׁלֹבֵי הַקְּלִיטָה הָרֵאשׁוֹנִים, הַחֵל מִיָּד לַחֲפֹשׁ עֲבוֹדָה שֶׁתִּאֲפָשֶׁר לוֹ לַהֲתַפְרֵס בְּכַבּוֹד. יוֹם אַחֵר יוֹם עָבַר עַל פְּנֵי מוֹדְעוֹת ה'רְדוּשִׁים' בְּעִתּוֹנִים, אָבֵל לְשׂוּא. כָּל מִשְׁרָה נִרְאָתָה רְחוּקָה מִהֶשֶׁג יָדוֹ – אִם בְּשָׁל דְּרִישׁוֹת מְקַצְעוּיָת, אִם בְּשָׁל שִׁכָּר מִבֵּיד, וְאִם בְּשָׁל מַחֲסוֹם הַשְּׁפָה.

כְּשֶׁהִגִּיעַ לַפֶּת לַחֵם וְיִלְדֵי הַקִּטְנִים הַחֵלוּ לַהֲסֻבּוֹב רַעֲבִים, גְּמָלָה בְּלָבוּ הַחֲלֻטָּה: הוּא לֹא יָשׁוּב הַבֵּיתָה בְּלִי עֲבוֹדָה. הוּא נִכְנָס לְלִשְׁפַת הָעֲבוֹדָה כְּשֶׁעִינָיו בּוֹעֲרוֹת, וְהִכְרִיז בְּקוֹל תַּקִּיף: "אֵינִי יוֹצֵא מִכָּאן בְּלִי עֲבוֹדָה!"

הַפְּקִידִים הִבִּיטוּ בוֹ בְּתַדְהֵמָה. אֶחָד מֵהֶם נָגַשׁ לַחֲדָר צָדִי, עָרָךְ כְּמָה שִׁיחוֹת טֻלְפוֹן, וְשָׁב כְּעֹבֵד דְּקוֹת אַחֲדוֹת. "יֵשׁ לִי הַצָּעָה בְּשִׁבִּילֶךָ", אָמַר, "אָבֵל לֹא בְּטוֹחַ שֶׁתִּסְפָּקִים לָהּ..."

"אֵינִי מְסַפֵּק!" קָטַע אוֹתוֹ נִתָּן בְּלֵהֶט. "מָה הַהֲצָעָה?"

הַפְּקִיד כִּפְחָה בְּגִירוֹנוֹ. "בִּנְיָן הַחִיּוֹת הָעִירוֹנִי מֵת הִדָּב. הוּא הִיָּה אַחַת הָאֲטֵרָקִיצִיּוֹת הַמְרָקִיצוֹת, וְהַמְבַקְרִים מֵתִאֲכָזְבִים לְגִלּוֹת שֶׁהוּא אֵינְנוּ. בְּהַתְחַלָּה נִסִּינוּ לְטַעֵן שֶׁהוּא בְּתַרְדֵּמַת חֲרָף, אָבֵל עֲכָשׁוּ קִיץ, וְהַתְרִוּ כְּבָר אֵינּוּ בְּתַקִּי. רְכִישֵׁת דָּב חֲדָשׁ הִיא תַּהֲלִיף אֲרָךְ וּמִסְבָּד, וּבִינְתָּיִם הַקָּהֵל דּוֹרֵשׁ לְרֵאשׁוֹת דָּב. לִכְּנֹ, הַנִּהֲלֵת הֵנּוּ מַצִּיעָה לָךְ תַּפְקִיד זְמָנִי: לְבַשׁ אֶת פְּרוֹת הַדָּב, וְלַהֲחִלּוֹף אוֹתוֹ בְּכַלּוֹב עַד שֶׁיִּגִּיעַ דָּב חֲדָשׁ."

נִתָּן נִדְהַם, אָבֵל לֹא הִסֵּס. לֹא הִיְתָה לוֹ בְּרָרָה. עוֹד בְּאוֹתוֹ יוֹם נִפְגַּשׁ עִם הַנִּהֲלֵת הֵנּוּ, חֲתָם עַל הַסֵּכֶם סוֹדִיָּתִי, וּכְבָר לְמַחֲרָת הַחֵל בְּעֲבוֹדָתוֹ הַחֲדָשָׁה. הוּא לְבַשׁ אֶת הַפְּרוֹת, נִכְנָס לְכַלּוֹב, וְהַחֵל לְשׁוּטֵט בּוֹ הַלּוֹךְ וְשׁוֹב. בְּתַחֲלָה הָרָגִישׁ מִגָּחֶךְ, אָבֵל עַד מַהֲרָה הַתְרַגַּל. הַמְבַקְרִים הַתְרַשְׁמוּ, הִילְדִים שְׂמֵחוּ, וְהַמְשַׁכְרֵת הִיְתָה טוֹבָה. גַּם תַּחֲיוֹשֶׁת הַחֵם וְהַחֲנֹק שֶׁל הַפְּרוֹת נִעֲשְׂתָה עִם הַזְמָן נִסְבָּלָת.

אָבֵל דָּבָר אֶחָד הָעֵיב עַל שְׁלֹתוֹ: בְּכַלּוֹב הַסְמוּךְ שָׁכֵן הָאֲרִיָּה. מֵרֵאשִׁי הַמְלִכּוֹתִי, רַעֲמָתוֹ הַמִּתְנַפֶּנֶפֶת, וְשִׁאֲגוֹתָיו הַרְמוֹת הִטִּילוּ עָלָיו אִימָה. אֵף שִׁדְעָה שֶׁהִגִּיר מִפְּרִידָה בִּינֵיהֶם, לֹא הִצִּלָּם לְהַשְׁתַּחֲרֵךְ מִן הַפַּחַד. כָּל יוֹם שֶׁעָבַר לְצִדּוֹ שֶׁל הָאֲרִיָּה, הִיָּה מְלֹחַה בְּתַחוּשֶׁת אִיּוֹם מִתְמַדָּת.

וְאִזּוֹ, בְּבִקְרָה גּוֹרֵלִי אֶחָד, קִרְתָּה הַתְּקָלָה. הַעוֹבֵד שֶׁהִאֲכִיל אֶת הַחִיּוֹת שֶׁכַּח לְנַעַל אֶת הַדֶּלֶת שֶׁבִּין הַכְּלָבִים. נִתָּן הִבְחִין כְּבָד – וְלָבוּ צָנַח. הוּא יָדַע שֶׁלֹּא יִאֲרָךְ הַזְמָן וְהָאֲרִיָּה יִגְלֶה אֶת הַפְּרָצָה. הוּא רָצָה לְרוֹץ לְנַעַל אֶת הַדֶּלֶת, אָבֵל פָּחַד לַחֲשׂוֹף אֶת סוֹדוֹ.

הוּא נִשְׁאַר בְּמִקְוֹמוֹ, עוֹקֵב בְּדִרְכּוֹת, מִתְפַּלֵּל בְּלָבוּ שֶׁהָאֲרִיָּה לֹא יֵשִׁים לָב. אָבֵל לְמַרְבֵּה הָאִימָה, כְּעֹבֵד זְמַן קָצֵר, הַחֵל הָאֲרִיָּה לְהִתְקַרֵּב. צַעַד אַחֵר צַעַד, בְּאִטִּיוֹת בְּטוֹחָה, עָבַר דֶּרֶךְ הַדֶּלֶת הַפְּתוּחָה וְנִכְנָס לְכַלּוֹבוֹ שֶׁל נִתָּן. נִתָּן נִסּוּג לְאַחֹר, לָבוּ הוֹלֵם בְּפִרְאָוֹת. הוּא נִצְמַד לְקִיר, אֵין לוֹ לָאֵן לְבָרֵחַ. הָאֲרִיָּה קָרֹב. קָרֹב מְאֹד. הוּא כְּבָר שׁוֹמֵעַ אֶת נְשִׁימוֹתָיו. עוֹד רָגַע יַחֲשׁוּ מִהֲלָמָה? נִגִּיסָה?

הוּא זָעַק: "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֶחָד!" וְעַצֵּם אֶת עֵינָיו, מִמְתִּין לְסוֹף. הָאֲרִיָּה נִעְצַר וְלַחֵשׁ בְּקוֹל אָנוּשִׁי: "שְׁקֵט, שׁוּטָה! גַּם אֲנִי נִשְׁלַחְתִּי מִלְשַׁכַּת הַתַּעֲסוּקָה... אִם יִגְלוּ אוֹתָנוּ – יִפְטָרוּ אֶת שִׁנְיָנוּ!"

בְּאוֹתוֹ רָגַע, כָּל הַפְּתָדִים הַתְּפוֹגְגוּ. הָאֲרִיָּה הִמָּאִים לֹא הִיָּה אֲלָא אָדָם בְּתַחֲפֻשֶׁת, בְּדִיקָה כְּמוֹהוּ. כָּל אוֹתָן שְׁעוֹת שֶׁל חֲרָדָה הָיוּ לְשׂוּא. הַפַּחַד הַגְּדוֹל שֶׁלָּלוֹ אֲלִיוֹ יוֹם אַחֵר יוֹם – הִיָּה רַק אֲשֻׁלָּה.

לַעֲתִים קְרוֹבוֹת, הָאָדָם מִבִּישׁ עַל דָּבָר מִרְחוּק, וְהוּא נִדְמָה לוֹ עֲצוֹם, מֵאִים וּבִלְתִּי נִתָּן לְהַתְמוֹדָדוֹת. אָבֵל כְּאִשָּׁר הוּא מִתְקַרֵּב אֲלָיו – מִתְבַּרְרֵת הָאֵמָת: מְדָבָר בְּדָבָר קָטָן, שׁוֹלִי, וְלַעֲתִים אֵף חֲסַר עָרָךְ. כֵּךְ דִּיקָה פּוֹעֵל הַיָּצָר הָרַע. רַבִּי דָב בַּעַר יָפָה, מִתְלַמֵּדִי הַגֵּר"חַ מוֹלוּז'יִן, מְסַבֵּיר שֶׁזוֹ מִשְׁמַעוֹת דְּבָרֵי חַז"ל: לַעֲתִיד לְבוֹא יִרְאֶה הַיָּצָר הָרַע לְצִדִּיקִים כְּהָר גְּבוּהָ, וְלִשְׁעִים כְּחוֹט הַשְּׁעִירָה, עַל אֵף שֶׁמְדָבָר בְּאוֹתוֹ יִצָּר מִמֶּשׁ. כִּיצַד?

אִירֵכּוֹן יִירֵכּוֹן

הלכות כיבוד הורים ע"פ פסקי הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א

קבל כסף מאביו לנסיעה במונית והלך ברגל

שאלה: האבא מבקש ממני שילך לבקר את הסבא. הבן מתקשה מאד בקיום מצוה זו, והוא אומר לאביו שאחרי יום למודים בכולל או בעבודה, הוא מאד עייף, וגם אשתו זקוקה לעזרתו. האבא אומר לו, תקח מונית הלך וחזור ואני אשלם לך. הבן החליט ללכת לסבא ברגל, ובכסף הוא ערך קניות לשבת. האם נהג הבן כדן?

תשובה: כשהאבא מבקש ממנו לנסע לסבא לבקר - הוצאות הדרך הם על האבא, וכמו שפסק ה"שולחן ערוך" (יו"ד רמ"ה) שכתב אב משל אב, ולכן היה נראה לומר, ששכשהאבא נותן לבן כסף כדי שישע במונית ויחזור לביתו ולא יהיה עיף מהבקור אצל הסבא - אם הבן ילך ברגל, הוא יעבר על גזל וגם על כבוד אב ואם, כי הרי אביו נותן לו כסף לנסע במונית כדי שיהיה עירני ויכול לעזור ולסייע אחר כך בביתו, והוא עושה נגד רצון אביו.

אבל יש לומר, שלמרות זאת מתר לבן ללכת ברגל ולקנות בכסף שקבל עבור הנסיעה צרכי שבת, כי האבא שמח שיש לבנו כסף לקנות צרכי שבת עבור משפחתו, וגם זה הרי טובה לאשתו של הבן, והיא שמחה שיש באפשרותה לענג את השבת.

ולכן מתר לבן לקנות מצרכים לשבת, ואינו עובר על מצות אביו, כי אביו שמח שהוא עוזר לבנו לענג את השבת.

(באדיבות הרב בן ציון גולדברג ילד שליט"א עורך הספר "למען איריכון" yadlerben@gmail.com)

לוח שנה תשפ"ו

מבית מועדונים
לשולחן שבת

ניתן להשיג
ברשת חנויות יפה נוי
ובחנויות הספרים המובחרות
או בטל. 1-800-39-39-38

הופיע!

לוח שנה תשפ"ו

מסמכים לשולחן שבת

מבצע ענק!

מזמינים מנוי >> ומקבלים:

נגן DOQO לזיכוי הרבים

לחצת 50 עלונים לכל שבת וחג

150 ₪ לחודש

בהתחייבות לשנה הראשונה

מקבלים:

ללא רדיו

מקבלים:

10 ספרים לבחירה ועוד מתנות נוספות!

1-800-39-39-38